

eglutė

1977
gegužis

TURINYS

- 3 PAS MOČIUTĘ AUGAU, daina
- 4 MAMA, Bostono lit. mokyklos mokiniai
- 7 EILĖRAŠČIAI, vaikų kūryba
- 8 AKSOMINIS ZUIKUTIS, II, Margery Williams,
vertė ir pritaikė N. Gražulienė
- 16 DARBELIAI, paruošė J. Zubinienė
- 18 GALVOSŪKIAI, paruošė L. Šalčiuvienė
- 22 DAINOS, paruošė M. Mažeikaitė-Utz
- 24 MEKSIKOJE, II, I. Grigaitienė
- 29 MARJA, St. Yla
- 30 AR ŽINAI.

PIEŠINIAI

1977 m. viršeliai ir "Eglutės" vinjetė — A. Sruoginienės
skyrių vijetės piešė: Z. Sodeikienė

kitos iliustracijos:

- E. Muliolienė — 3
- Z. Sodeikienė — 9, 11, 12, 13, 15
- J. Paukštienė — 17
- P. Osmolskis — 23
- A. Sutkuvienė — 29

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — L. Šalčiuvienė, pasakų — A. Vygantienė, muzikos — M. Mažeikaitė-Utz, darbų — J. Zubinienė.

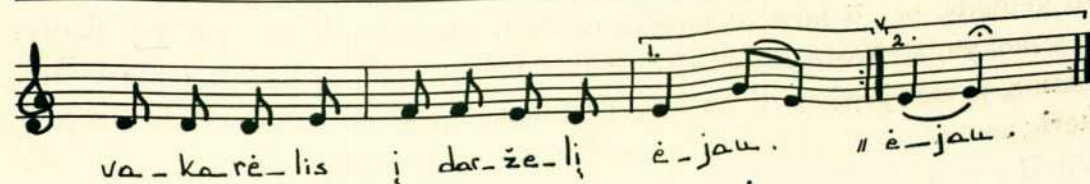
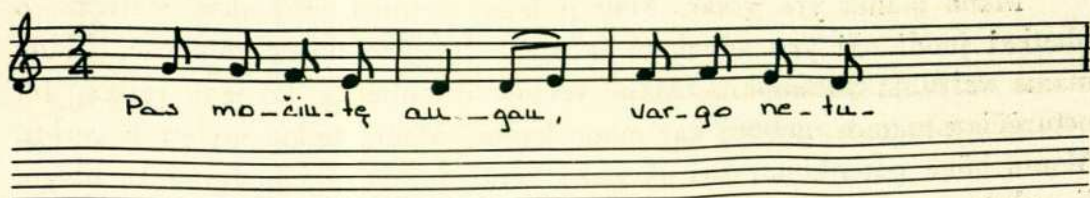
Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy —\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

PAS MOČIUTĘ AUGAU

Lietuvių liaudies daina - žaidimas

Pas močiutę augau,
Vargo neturėjau.
Kas rytelis vakarėlis
Į darželį ėjau.

Į darželį ėjau,
Rūtytėles skyniau.
Prisiskynus rūtytėlių,
Vainikėlį pyniau.

Vainikėlį pyniau,
Ant galvelės dėjau.
Užsidėjus ant galvelės,
Jaunimėlin ėjau.

Jaunimėlin ėjau,
Dainėles dainavau.
Tra-lia-lia-lia, tra-lia-lia-lia,
Dainėles dainavau.

MAMA

Mano mama yra graži. Man ji labai patinka. Jos akys mėlynos, o plaukai juodi. Ji yra advokatė ir dirba Bostono teisės rūmuose. Mano mama vairuoja automobilį. Mane vežioja ir nuperka, ko man reikia. Jei neturėčiau mamos, nebūtų kas mane lepina. Mamą reikia mylėti ir gerbti. Mama būna patenkinta, kai aš viską gerai darau. Jei padarau ką blogo, ji pyksta.

*Andrius Sležas
W. Norwood, Mass.*

Mano mama yra labai gera. Ji mums duoda valgyti, sutvarko kambarius ir dar daugelį kitų dalykų padaro. Mano mama mėgsta lauke dirbti su gėlėmis, bet ji labai nemėgsta tvarkyti sąskaitų. Ji taip pat yra skaitymo mokytoja. Nežinau, ką aš daryčiau be savo mamos! Aš ją labai myliu. Mama pasakojo, kad ji gyveno Lietuvoj, bet išvažiavo, būdama tik penkerių metų.

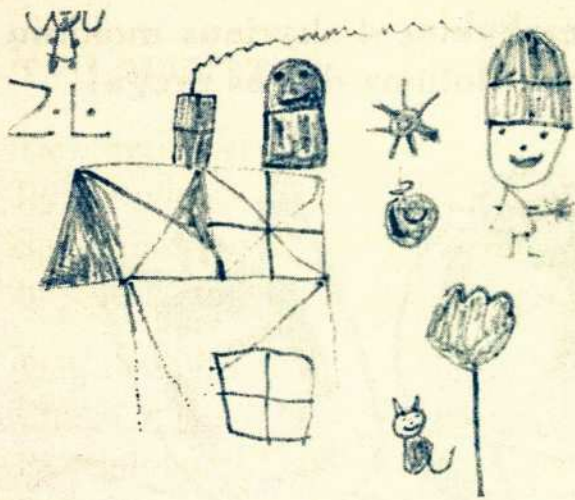
*Regina Kulbytė
Brockton, Mass.*

*Rasutė Pajaujytė, 4 m.
Toronto, Canada*

Mano mama moko vaikus penktame skyriuje. Ji man padeda pamokas ruošti. Jei neturėčiau mamytės, būčiau kvailas, nes niekas man nepadėtų su pamokomis. Reikia mylėti ir gerbti mamytės, nes jos mums daro gera. Kai mano mama buvo maža Lietuvoje, ji eidavo maudytis Mūsioje.

*Tomas Kiliulis
Lexington, Mass.*

*Zita Lapinskaitė, 5 m.
Toronto, Canada*

Mano mama yra labai graži: jos akys mėlynos, plaukai šviesūs ir ji yra aukšta ir plona. Jei nebūtų mamos, tai man būtų blogai! Niekas neišvirtų valgyti, nenuvežtų manęs į šeštadieninę mokyklą. Mano mama gimė Biržuose, Lietuvoje. Ji gyvena dideliame, pilkame mūriniame name. Dabar mes visi gyvename Amerikoje.

*Vita Špakevičiūtė
Westwood, Mass.*

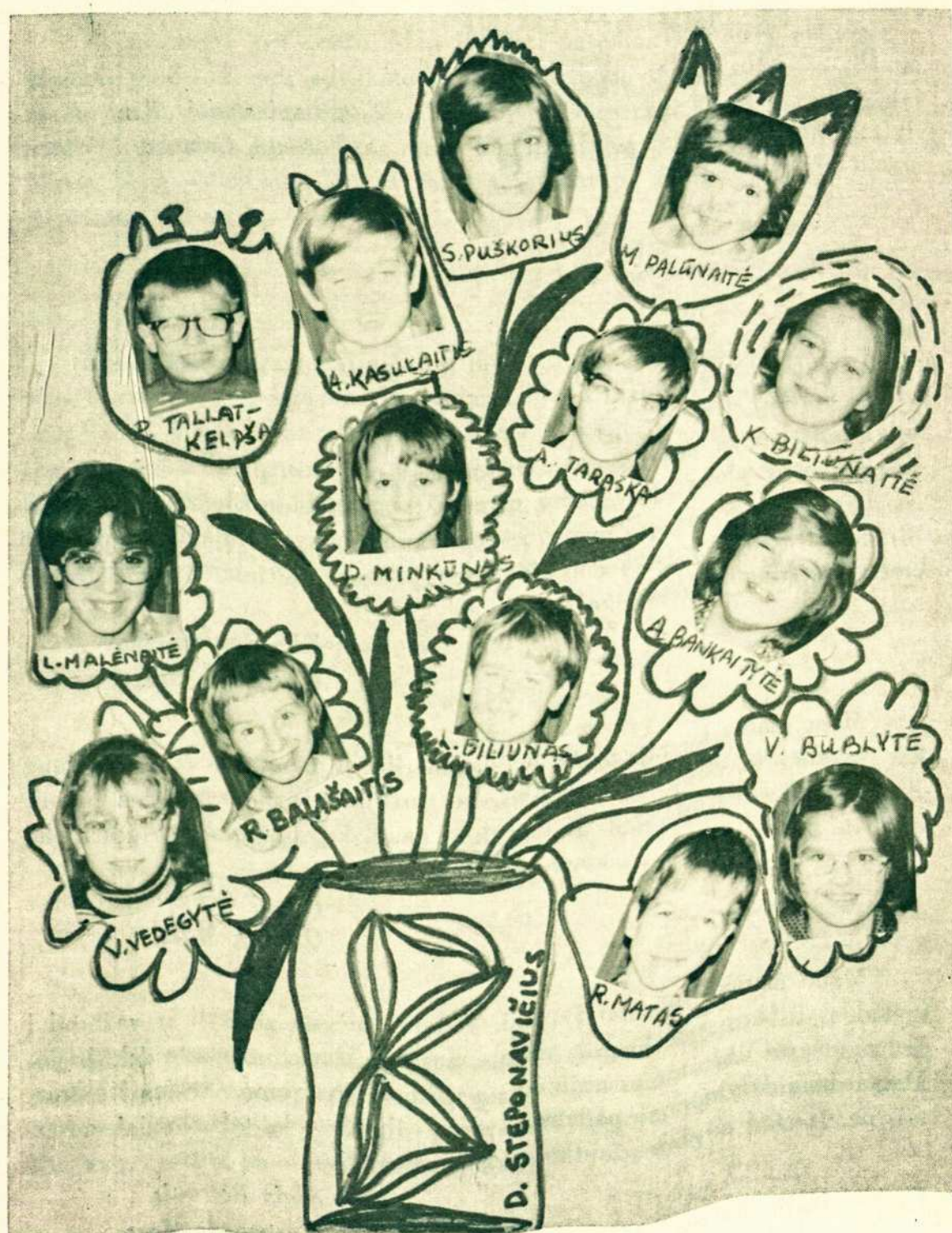
Mano mama kartais pikta, bet dažniausiai ji man gera. Ji norėtų daug kur važinėti ir daug ką pamatyti, bet turi likti namuose indus plauti, skalbti ar drabužius siūti. Ji dar daro daug dalykų, apie kuriuos nieko nežinau. Jei neturėčiau mamos, čia nebūčiau.

*Petras Čepas
Quincy, Mass.*

Mano mama linksmi šypsosi. Ji labai mėgsta skaityti ir važiuoti į mokyklą. Ji taip ypat mėgsta vaikus mokyti. Mama nemėgsta televizijos, bet aš mėgstu. Be mamos negalėtume važiuoti prie jūros. Nebūtų linksmi. Mama daug dalykų man padaro: išverda valgyti — kartais skaniai, o kartais ne. Ji man nuperka žaidimų, knygų, modelių.

*Algis Petronis
Westwood, Mass.*

**Clevelando šv. Kazimiero mokyklos 4 skyriaus mokinių
gėlių puokštė mamytėms Motinos dienos proga!**

TAU, MAMYTE!

Tau, mamyte,
Ryto saulė —
Spinduliai karšti
Ir šviesa skaisti.

Tau, mamyte
Čiulbu rytą:
Būk laiminga,
Būk rami.

*Rūta Sadauskaitė, 10 m.
Hamilton, Ont.*

MAMYTĖS IR GĖLYTĖS

Tulpės žydi geltonai,
O rožės skaisčiai raudonai.
Bet tos rūtos, tos begėdės
Nežydės jos mum visai!

Bet mamytės ir gėlytės
Jos gerai sutinka:
Mamos dirba tom gėlytėm,
Jos dėkingos žydi.

*Julytė Gotceitaitė
Western Springs, Ill.*

MAMYTEI

“Labą rytą” kas rytėlį
Tau, mamyte, aš sakau.
Per maldele pas Dievulį
Tau sveikatos vis prašau.

Gėlių puokštę aš priskinsiu,
Dovanosiu aš ją Tau.
Daug kantrybės palinkėsiu,
Kad gyventi būt lengviau.

Per dienele aš galvoju
Kiek kantrybės Tu turi,
Dirbi, rūpinies, bėgioji,
Kad vaikučiai būt linksmi.

Rūta Gaizutytė

*Marytė Konsaitė, 5 m.
Toronto, Canada*

AKSOMINIS ZUIKUTIS

Margery Williams — THE VELVETEEN RABBIT

Išvertė ir "Eglutė" pritaikė — Nijolė Gražulienė

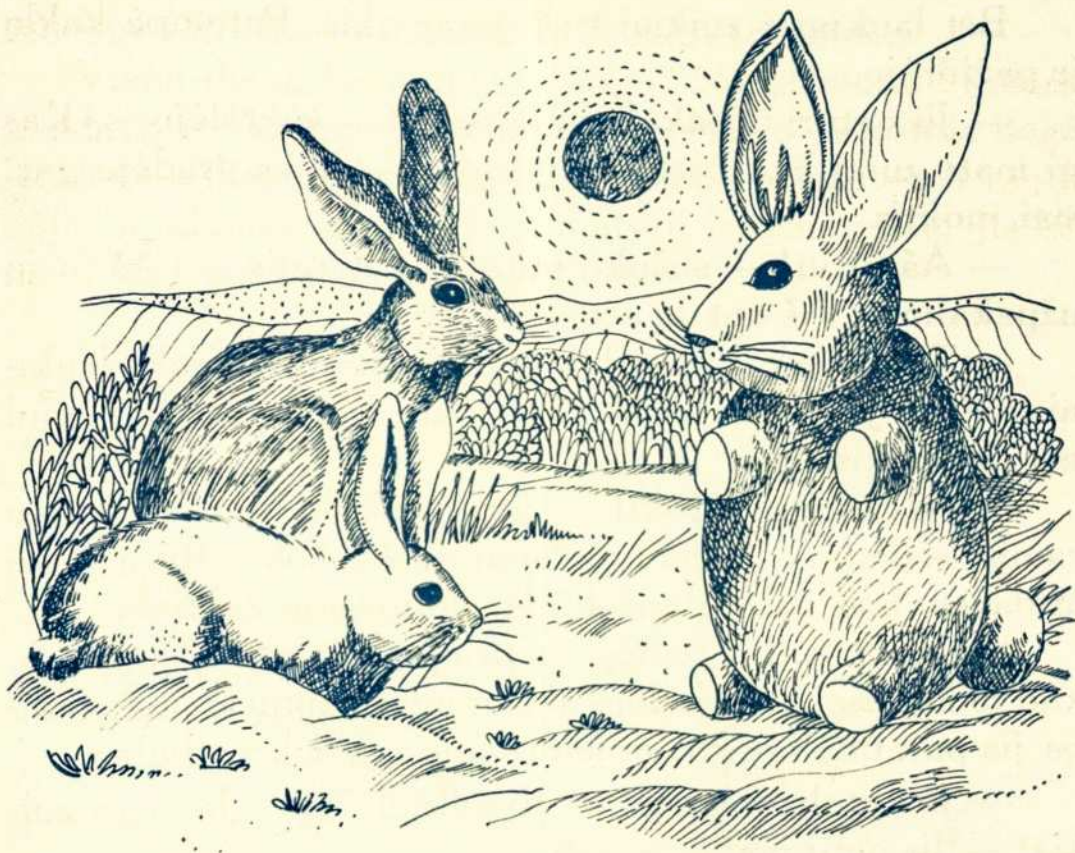
Prie šios pasakos paruošimo taip pat prisidėjo Janina Binderienė

II

Puiki buvo ta vasara. Netoli namo buvo miškelis ir ilgais vasaros vakarais berniukas mėgo ten žaisti po pavakarių. Jis pasiimdavo kartu ir aksominį Zuikutį. Paruošęs jam jaukų guolį kur nors tarp paparčių, nubėgdavo gėlių skainioti, ar tarp medžių plėšiką vaidinti. Vieną vakarą, kai Zuikutis ten vienas gulėjo, du keisti gyvūnai išlindo iš aukštų paparčių.

Jie buvo zuikučiai, kaip ir jis, tik su gražiais kailiukais. Kaip nauji. Jie, turbūt, buvo labai gerai padirbti, nes siūlių visai nebuvo matyti ir jų išvaizda keitėsi, kai jie judėjo. Vieną minutę jie buvo ilgi ir ploni, o sekancią stori ir išsipūtę. Netaip kaip jis, nuolat toks pats.

— Kodėl neini su mumis pažaisti? — vienas paklausė.
— Aš nelabai noriu, — atsakė Zuikutis, nenorėdamas
aiškinti, kad jo negalima prisukti. . . jis negali judėti. . .

— Tu, turbūt, nemoki! — tarė zuikis, pašokdamas
didelį šuolį į šoną.

— Aš moku, — sakė mažasis Zuikutis. — Aš galiu
šokti aukščiau už bet ką! — Jis šoko tik, kai berniukas jį
mėtė. Bet, žinoma, jis to nenorėjo sakyti.

— Ar tu moki šokinėti užpakalinėmis kojomis? — už-
klausė laukinis zuikis.

Tai buvo baisus klausimas, nes aksominis Zuikutis užpakalinių kojųčių visai neturėjo! Iš užpakalio jis atrodė kaip pagalvėlė. Tupėjo jis dabar paparčiuose bijodamas, kad tie zuikiai to nepastebėtų.

— Aš nenoriu! — jis pakartojo.

Bet laukiniai zuikiai turi geras akis. Patempė kaklą ir pažiūrėjo.

— Jis neturi užpakalinių kojųčių! — šūktelėjo. — Kas gi matė zuikį be užpakalinių kojų! — Ir jis pradėjo garsiai juoktis.

— Aš turiu! — sušuko mažasis Zuikutis. — Aš turiu užpakalines. Aš ant jų sėdžiu!

— Tai ištiesk ir parodyk man — šitaip, — įsakė laukinis zuikis. Jis pradėjo suktis ir šokti. Mažajam Zuikučiui net galva apsisuko.

— Aš nemėgstu šokti, — jis paaiškino. — Man geriau ramiai sėdėti. — Tačiau jis labai norėjo šokti. Būtų viską atidavęs, kad galėtų pašokinėti, kaip šitie zuikiai.

Keistasis zuikis sustojo ir priėjo labai arti. Taip arti, kad jo ilgi ūsai brūkstelėjo aksominio Zuikučio ausį. Stai ga jis paraukė nosį ir, nuleidęs ausis, atšoko atbulas.

— Jo netoks kvapas! — jis šūktelėjo. — Jis nėra zuikis! — Jis netikras!

— Aš esu! — tvirtino mažasis Zuikutis. Aš esu tikras zuikis! Berniukas taip sakė, — ir jis beveik pravirko.

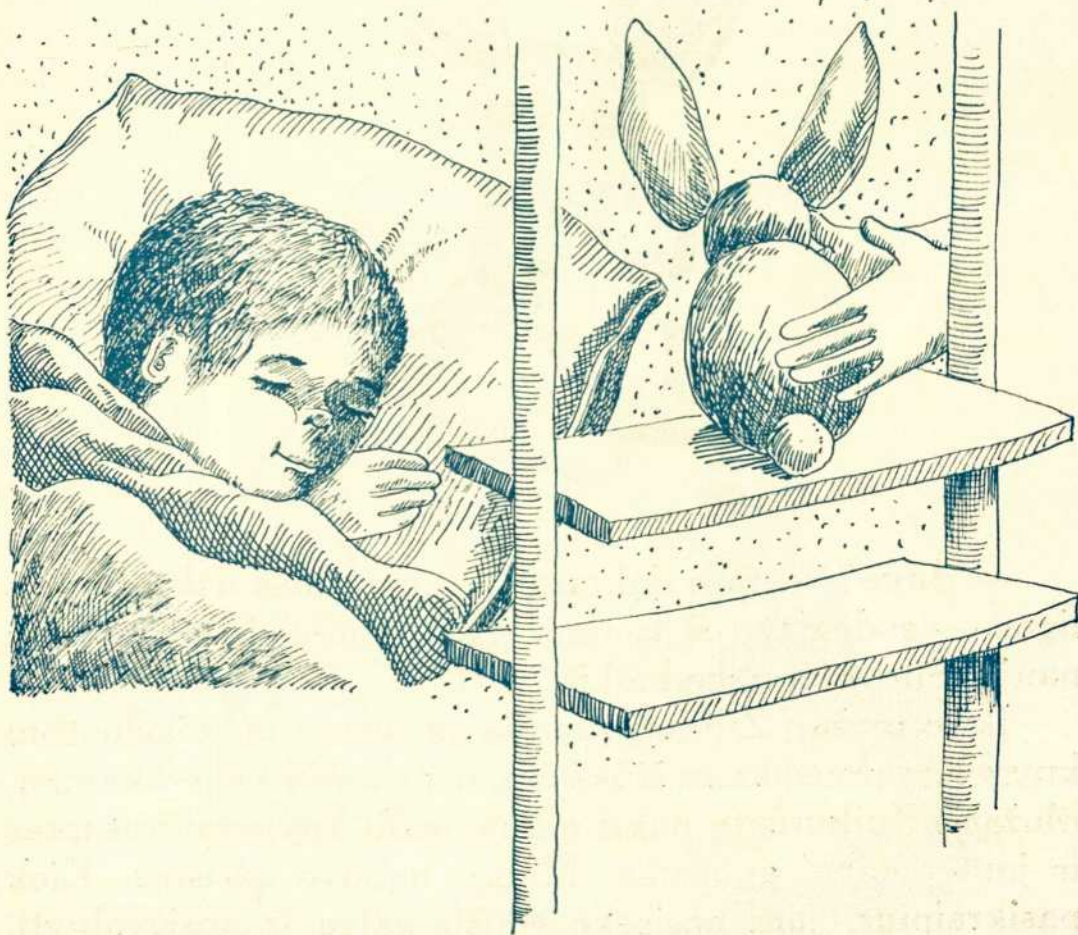
Tą akimirką pasigirdo žingsniai. Netoli jų prabėgo berniukas. Trypdami kojom, keistieji zuikiai dingo, tik blykstelėjo baltos uodegos.

— Grįžkit su manim pažaisti! — sušuko mažasis Zuikutis. — Sugrįžkit!

Bet niekas neatsakė, tik skruzdėlytės bėgiojo pirmyn ir atgal. Paparčiai švelniai lingavo ten, kur nepažįstamieji prabėgo. Aksominis Zuikutis buvo vienas vienas. Netrukus pradėjo leistis saulė, ir berniukas parsinešė jį namo.

Savaitėms bėgant, mažasis Zuikutis paseno ir nusidėvėjo. Tačiau berniukas jį mylėjo, kaip mylėjęs. Jis numylavo visus jo ūselius ir rausvai padengtos ausytės papilkėjo. Nubluko ir rusvas margumas. Zuikučio išvaizda pasikeitė: jis nebeatrodė kaip zuikutis. Tik berniukui jis tebebuvo gražus, o mažam Zuikučiui to užteko.

Vieną dieną berniukas susirgo. Nepažįstami žmonės ateidavo ir išeidavo iš vaikų kambario, o naktimis degė lemputė. Aksominis Zuikutis pasislėpė pataluose ir nejudėjo bijodamas, kad jo nepamatytų ir nenuneštų. Jis žinojo, kad yra berniukui reikalingas.

Pamažu berniukas ėmė sveikti. Vieną šviesią, saulėtą dieną leido jam atsikelti ir apsirengti.

Berniukas rytoj keliaus į pajūrį. Iškišęs galvytę, mažasis Zuikutis gulėjo pataluose ir klausėsi kalbančių. Kambarys bus dezinfekuojamas. Visos knygos ir žaislai, su kuriais berniukas žaidė bus sudeginti.

— Valio! — galvojo mažasis Zuikutis. — Rytoj mes važiuojam į pajūrį!

Vaikų prižiūrėtoja jį pastebėjo:

— Kaip su šituo kiškiu? — ji paklausė.

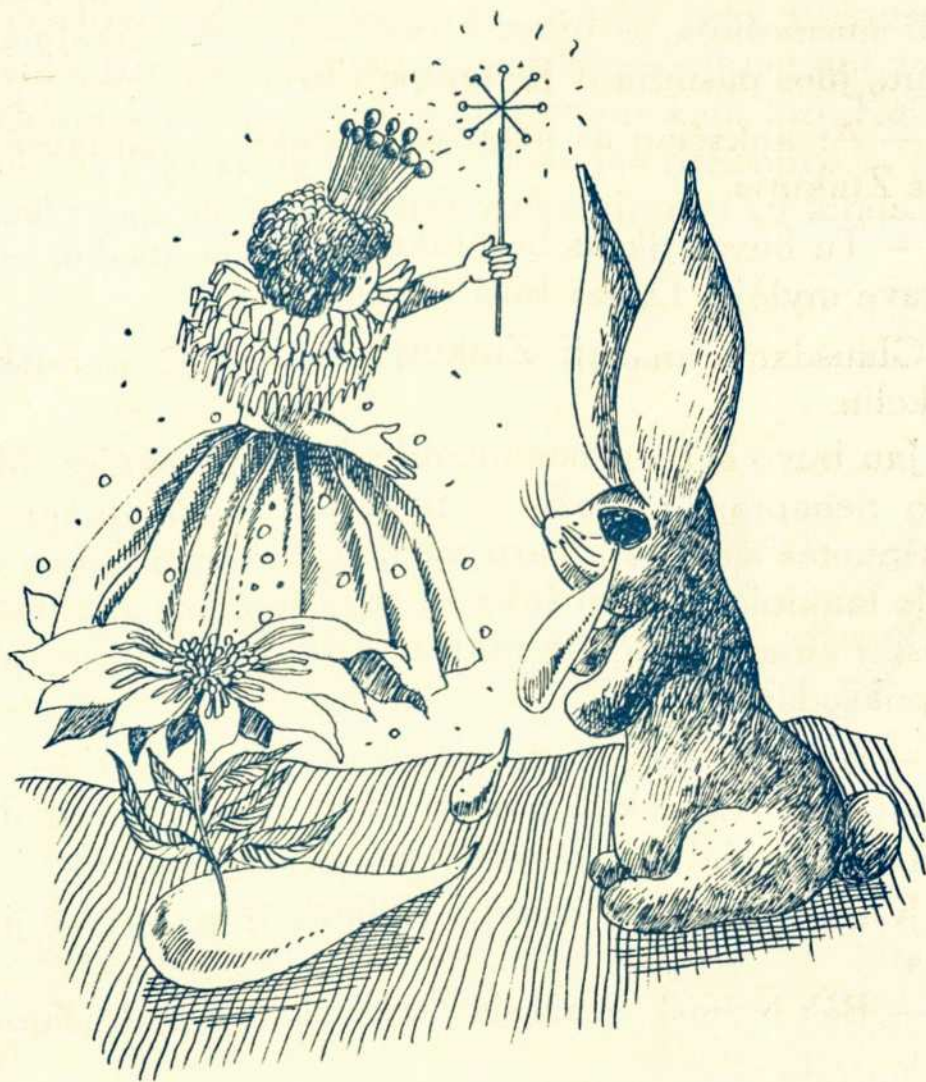

— Šituo? — tarė daktaras. — Jis pilnas užkrečiamos ligos — sudegint tuč tuojau. Nesąmonė! Nupirkit jam naują. Šito jam nebeduokit.

Įkišo mažąjį Zuikutį į maišą su senom paveiksluotom knygelėm ir visokiom šiūkšlėm, ir nunešė į kiemo kampą. Mažasis Zuikutis tą naktį gulėjo senų knygelių apsuptas ir jautėsi labai apleistas. Maišas nebuvo užrištas. Kiek pasikraipius, jam pasisekė iškišti galvą ir apsižvalgyti. Nuo šalčio jis truputį drebėjo. Netoliese buvo aukšti ir tankūs, lyg džiuگلės, aviečių krūmai. Jų pavėsy jis su

berniuku anksčiau rytais žaisdavo. Jis prisiminė tas ilgas saulėtas valandas kieme — kokios džiaugsmingos jos buvo! Ir didelis liūdesys jį apėmė. Kas iš to, kad buvo mylimas ir prarado savo grožį ir tapo tikru, jeigu viskas tik šitaip pasibaigs? Ir ašara, tikra ašara, nusirito per jo nukurusį snukutį ir nukrito žemėn.

Tada įvyko kažkas nuostabaus. Ten, kur ašara krito, išdygo gėlė. Nepaprasta gėlė, visai kitokia negu augo kieme. Jos ploni žali lapeliai buvo brangakmenio spalvos, o lapelių vidury — lyg kokia auksinė taurė — buvo žiedas. Neužilgo žiedas atsidarė, ir iš jo išlipo Fėja.

Ji buvo dailių dailiausia Fėja pasaulyje. Suknytė jos buvo iš perlų ir rasos lašelių. Gėlės supo jos kaklą ir plaukus, o jos veidas buvo gražus, lyg gražiausia gėlė. Ji priėjo prie mažojo Zuikučio, paėmė jį į glėbį ir pabučiavo jo aksominę nosytę, kuri buvo drėgna nuo ašarų.

— Mažasis Zuikuti, — ji pratarė, — argi tu nežinai, kas aš esu?

Zuikutis pažiūrėjo į ją ir jam atrodė, lyg būtų jos veidą kada matęs, bet negalėjo prisiminti kur.

— Aš esu žaislų burtų Fėja, — ji tarė. Aš globoju visus žaislus, kuriuos vaikučiai yra mylėję. Kai jie pasens-ta, ir nusinešioja, ir būna vaikiams nebereikalingi, aš ateinu, juos pasiimu ir jie tampa tikri.

— Ar anksčiau aš nebuvo tikras? — paklausė mažasis Zuikutis.

— Tu buvai tikras berniukui, — Fėja atsakė, — nes jis tave mylėjo. Dabar būsi tikras visiems.

Glausdama mažąjį Zuikutį prie savęs, ji nuskrido miškelin.

Jau buvo šviesu, nes mėnulis buvo patekėjęs. Miške buvo nepaprastai gražu — paparčių lapai žibėjo kaip šerkšnuotas sidabras. Tarp medžių kamienų miško aikštelėje laukiniai zuikiai šoko su savo šešėliais ant švelnios žolės. Pamatę Fėją, jie nutraukė šokį ir sustojo ratu, į ją spoksodami.

— Aš jums turiu naują draugą, — Fėja tarė. — Būkite jam geri ir padėkite jam išmokti viską, kas reikalinga žinoti Zuikių šalyje. Jis gyvens su jumis visados.

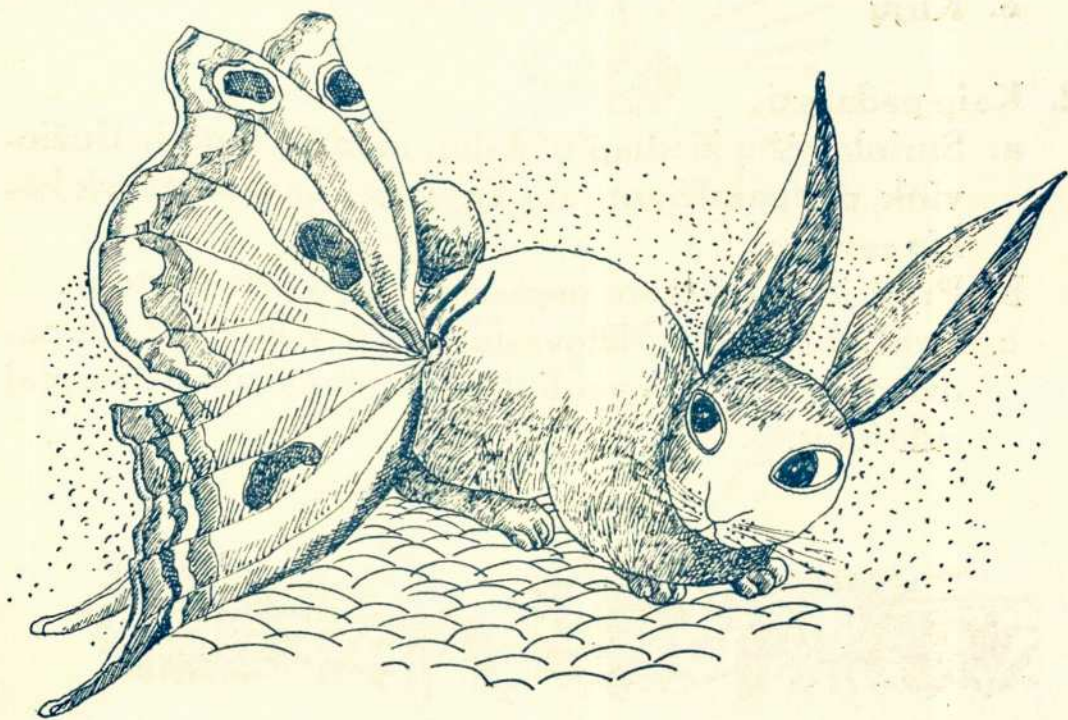
Ji vėl pabučiavo mažąjį Zuikutį ir pasodino jį ant žolės.

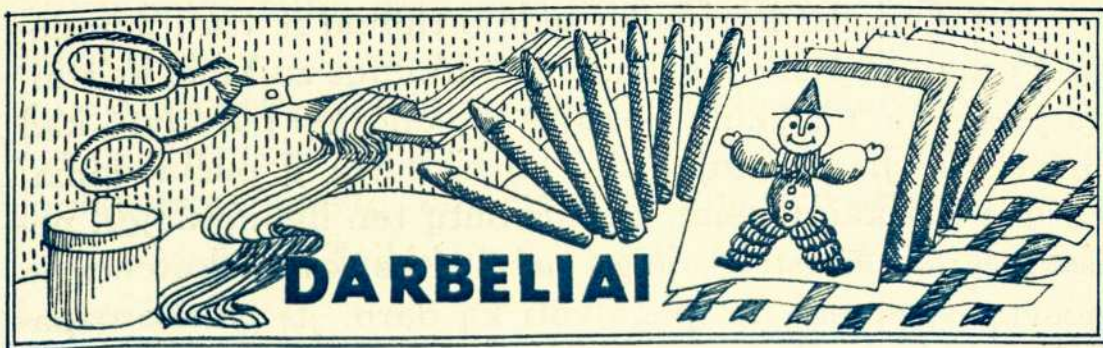
— Bėk ir žaisk, mažasis Zuikuti! — ji padrąsino.

Bet Zuikutis kurį laiką sėdėjo ramiai ir visai nejudėjo. Pamatęs aplink jį šokančius laukinius zuikius, jis staiga prisiminė užpakalines kojas ir nenorėjo parodyti, kad jų neturi. Jis nežinojo, kad antrą kartą jį bučiuodama, Fėja jį visiškai pakeitė. Gal jis būtų ten ilgai sėdėjęs, neišdrįsdamas krustelti, jeigu nebūtų kažkas pakutenęs jo nosytę. Nespėjęs net pagalvoti ką daro, jis pakėlė užpakalinę koją pasikasyti.

Tada jis pamatė, kad turi užpakalines kojas! Vietoj sutepto aksomo, jo rudas kailiukas buvo minkštutis ir žvilgantis. Jo ausys krutėjo pačios ir jo ūsai buvo tokie ilgi, jog lietė žolę. Jis šoktelėjo, ir toks didis džiaugsmas jį apėmė, kad jis susijaudinęs pradėjo šuoliuoti ant žolės, šokteldamas į šoną ir pasisukinėdamas kaip kiti. Kai pagaliau sustojęs žvalgėsi, kur Fėja, jos nebebuvo.

Galų gale jis buvo tikras zuikis drauge su kitais.

paruošė J. Zubinienė

GAMTOS PAVEIKSLAS

1. Ko reikia:

- a. Lapų, pavasarinių gėlių žiedlapių, žolių ir panašiai.
- b. Kartono lapą
- c. Spalvoto popieriaus lapą
- d. Žirklių
- e. Klijų

2. Kaip padaryti:

- a. Surink gėlių žiedlapių, žolių, medžių lapų ir išdžiovink, prispaudžiant juos knygoje. Taip palaikyk kokią savaitę.
- b. Priklijuok spalvoto popieriaus lapą prie kartono.
- c. Gražiai sudėliok džiovintas gėles ir lapus. Gali padaryti puokštę, gyvuliuką, gamtovaizdį. Atsargiai sukljuok.

PASLĖPTAS PAVEIKSLAS

1. Ko reikia:

- Baltos vaškinės kreidos (crayon)
- Popieriaus lapą
- Vandeninių dažų
- Šepetuko dažymui

2. Kaip padaryti:

- Balta kreida nupiešk paveikslą.
- Duok jį draugui. Paprašyk, kad jis vandeniniais dažais nuteptų popierių.
- Išdažius popierių, iškils anksčiau nupaišytas paveikslas.

paruošė L. Šalčiuvienė

Parašyk teisingas galūnes sekantiems būdvardžiams.

1. pilk.... žilvitis
2. žal.... žolė
3. rud.... švendrės
4. maž.... pumpurai
5. ilg.... šaknys
6. raudon.... aitvaras
7. mėlyn.... dangus
8. balt.... debesys
9. juod.... žemė
10. violetin.... žibuoklės

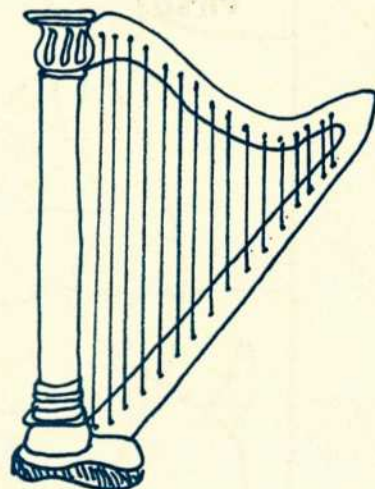

Suraskite sekančius žodžius keturkampyje. Apveskite juos ratu. Panaudokite likusias raides atsakyti į klausimą: KAS VEDA ORKESTRĄ?

BŪGNAS, ARFA, DU, DŪDA,
GITARA, KLARNETAS, KORNETAS
FAGOTAS, FLEITA, OBOJUS,
SAKSOFONAS, SMUIKAS, VIOLA,
VOLTORNA, TŪBA

D	I	S	V	I	O	L	A	K	R
S	F	A	G	O	T	A	S	L	I
M	L	T	I	B	Ū	G	N	A	S
U	E	E	T	O	B	G	R	R	D
I	I	N	A	J	A	F	Ė	N	Ū
K	T	R	R	U	A	N	T	E	D
A	A	O	A	S	A	D	U	T	A
S	A	K	S	O	F	O	N	A	S
V	O	L	T	O	R	N	A	S	S

ORKESTRĄ VEDA

Atsakymas psl. 28

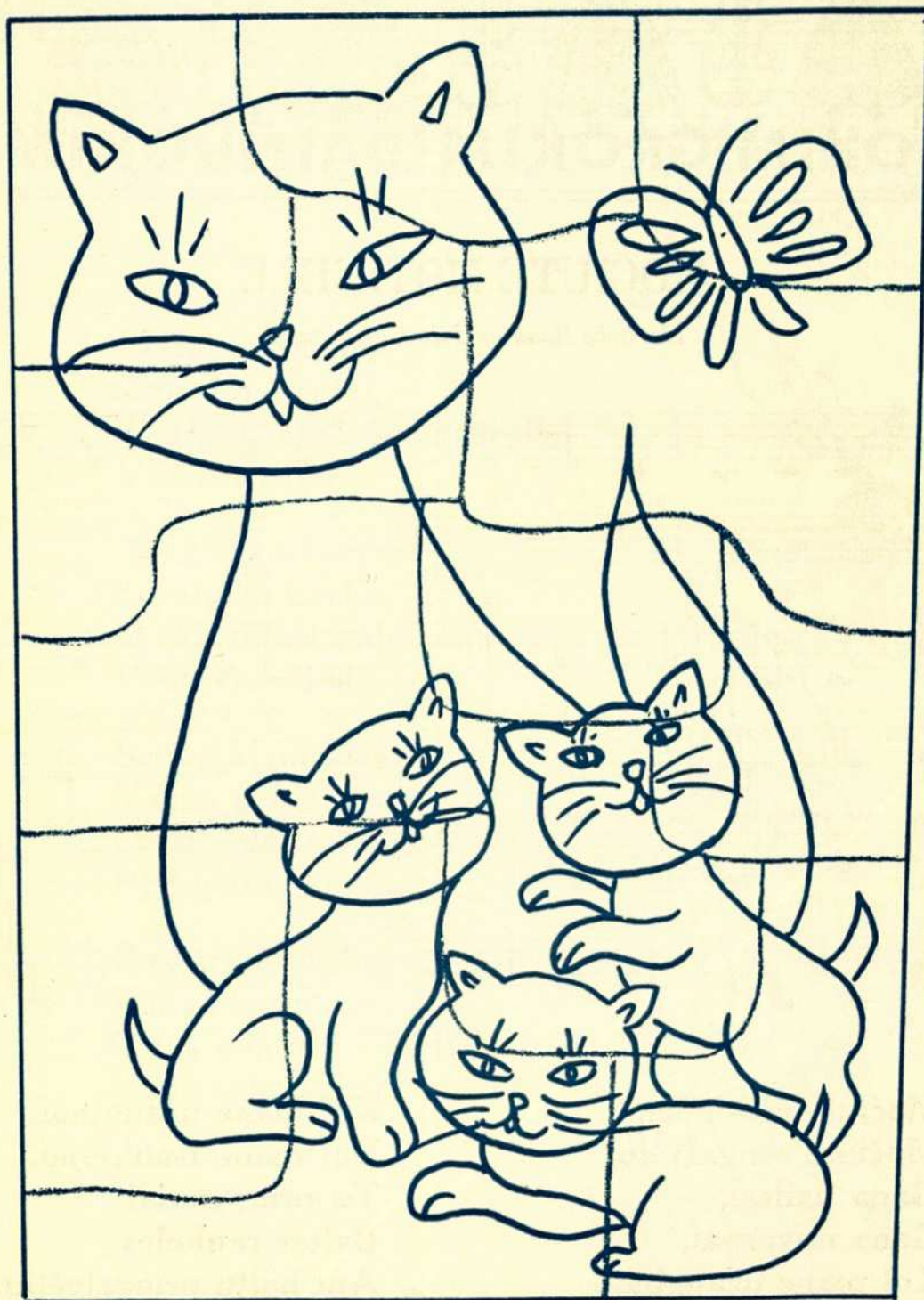
SUPORUOK ŽODŽIUS, KURIE TURI PRIEŠINGĄ REIKŠMĘ

juoda
pavasaris
šilta
aukštas
plonas
siauras
lengvas
vyras
šlapia
džiunglės
kalnai
viršuj

apačioj
platus
sausas
storas
slėniai
balta
ruduo
dykuma
šalta
žemas
sunkus
moteris

Nuspalvok kačių šeimą. Iškirpk visą keturkampį paveikslą ir priklijuok prie kartoninio popieriaus. Iškirpk atskiras dalis, kur nurodyta. Tada bandyk sudėti savo paveikslą.

MOČIUTE MOTINĖLE

Lietuvių liaudies daina (kanonas)

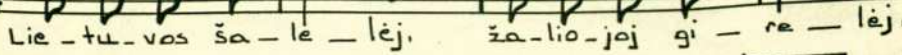
Mo-či-u-te mo-ti-nė-le, mo-či-u-te sen-gal-vė-le, ga-na pa-il-sai, ga-na nu-var-gai, mo-či-u-te sen-gal-vė-le, ga-na pa-il-sai, kol ma-ne už-au-gi-nai. ga-na nu-var-gai, kol ma-ne už-au-gi-nai.

Močiute motinėle,
Močiute sengalvėle,
Gana pailsai,
Gana nuvargai,
Kol mane užauginai.

Kol mane užauginai,
Kol mane išauklėjai,
Tu prarymojai
Baltas rankes
Ant baltų priegalvėlių.

Lietuvių liaudies daina

Lietuvių liaudies daina

ten paukš-te-liai ir žvė-re-liai vi-si su-si-rin-ko // rin-ko.

**Žąsinas kankliavo,
Lokys trimitavo,
O tas pilkasai vilkelis
Vedė ožka šokti.**

MEKSIKOJE

II

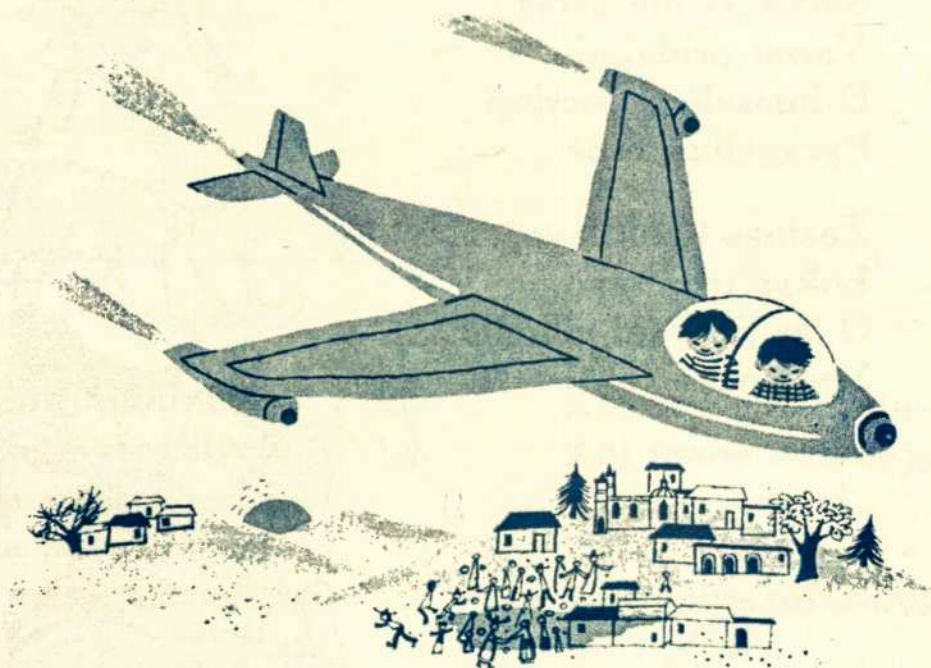
Irena Grigaitienė

Lėktuvui artėjant prie Meksikos Miesto, per langą aiškiai buvo matyti du aukšti snieguotom viršūnėm kalnai.

— Vaikai, čia matyti du, dabar jau užgesę, ugniakalniai — paaiškino tėtis.

Kalnai buvo visur. Meksika yra vienas didelis kalnas, o kalnų slėniuose yra įsikūrę miestai. Tačiau, du ugniakalniai, vadinami Popocatepetl išsiskyrė savo didumu iš visų kitų.

Buvo galima matyti Meksikos miestą ir aerodromą. Pagaliau lėktuvas nusileido. Keleiviai išlipo ir ėjo atsiimti savo bagažo.

Atsiėmę bagažą, turėjom pereiti per maitinę. Maitininkai patikrina, ką žmonės atsiveža. Asmeniniam naudojimui beveik viskas yra leidžiama įsivežti, tačiau dažnai neleidžia įsivežti augalų ar vaisių. Tuo norima apsaugoti esamus krašte augalus nuo svetimų ligų.

Perėjus maitinę, mus pasitiko vežikas, kuris automobiliu mus nuvežė į viešbutį.

Tik išlipus aerodrome, pasijutome atsiradę svetimame krašte. Visi ženklai ir užrašai buvo ispaniški, mums sunkiai suprantami. Angliškai kalbėjo tik tas būrys žmonių, kuris šiuo lėktuvu atskrido. Visi vietiniai kalbėjo tik ispaniškai, nors karts nuo karto sutikome šiek tiek angliškai kalbančių.

Pasiekę viešbutį, buvom jau gerokai nuvargę, bet nuovargiui nepasidavėm ir išėjom pasivaikščioti po Meksikos Miesto gatves.

Nors jau buvo vakaras, bet žmonių buvo pilnos gatvės. Vieni ėjo į vieną pusę, kiti į kitą. Automobilių bei sunkvežimių čia taip pat netrūko. Aiškiai atrodė, kad miestas yra perpildytas gyventojais.

ELGETOS

Bevaikštant matėm daug elgetų. Matėm tokių, kurie sėdėjo gatvėje ir švilpuku švilpdami lengvas melodijas bandė patraukti žmonių dėmesį, kad jiems koki pinigą į šalia stovinčią kepurę įmestų.

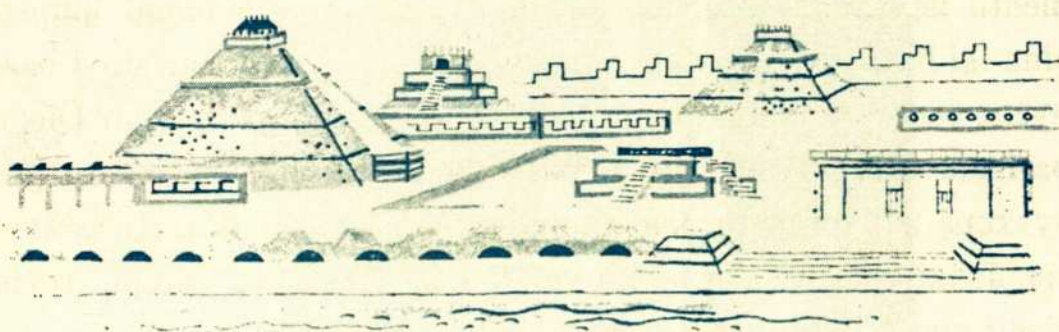
Matėm motinų, kurios vaikus šalia savęs pasiguldę, prašyte prašė išmaldos.

Didžiausią išpūdį Linai padarė elgeta, kuris tikrai suvargęs ir pasenęs, užsidegęs du fakilus, juos suko ir mėtė virš galvos. Linai jis atrodė tikras vargšas. Atidavė jam visus savo pinigus, bet jo dar kelias dienas negalėjo pamiršti. Jai vis dar jo buvo gaila.

PIRAMIDĖS

Netoli Meksikos Miesto yra kitas miestas. Šis miestas yra maždaug dviejų tūkstančių metų senumo ir jo pavadinimas yra Teotihuacan. Tai yra senovėje statytas piramidžių miestas. Žodis

Teotihuacan reiškia “vieta kur numirę žmonės tampa dievais”. Matyti dvi gan didelės piramidės. Didesnė vadinasi Saulės piramidė, mažesnė — Mėnulio. Yra viena plati gatvė, kurios šonuose tebestovi anksčiau buvusių pastatų griuvėsiai. Visi pastatai yra piramidės formos ir pastatyti iš akmenų. Pasižiūrėjus į šį didingą vaizdą, reikia stebėtis to miesto žmonių nagingumu ir darbštumu. Šis darbas buvo atliktas be dabar naudojamų statybos priemonių, vien tik žmonių jėgomis.

Ant šių piramidžių galima užlipti akmeniniais laiptais. Šalia laiptų nėra jokio rankom pasilaikymo (turėklo). Patys laiptai labai statūs ir todėl jais lipti reikia labai atsargiai. Daiva ir Lina bematant užlipo ant Saulės pirmidės viršaus. Dailė nenorėjo būti mamos prilaikoma ir vis veržėsi aukštyn. Pagaliau visi užlipome į pačią viršūnę, nors vaikam teko daug prisijuokti iš mamos nerangaus lipimo. Mama lipo labai atsargiai, abiem rankom pasilaikydama į aukštesnius laiptus. Vietomis geri žmonės jai padėjo, palaikydami už rankų. O vaikam gi juokinga, kai mama ko nors negali, kas jiems taip lengva.

Kopėme taip pat ir į Mėnulio piramidę. Bet šį kartą jau tik drąsesni ir stipresni pajėgė įkopti į pačią viršūnę. Tai buvo tik Daiva ir tėtis.

BAŽNYČIOS

Meksikoje yra labai senų bažnyčių. Viena tokia bažnyčia, kuri jau yra šešių šimtų metų senumo, yra Meksikos Mieste. Bažnyčias Meksikoje nebaigdavo statyti, nes už nebaigtas bažnyčias nereikėdavo mokėti mokesčių. Todėl ir ši graži bažnyčia dar ir dabar po šešių šimtų metų tebėra nebaigta.

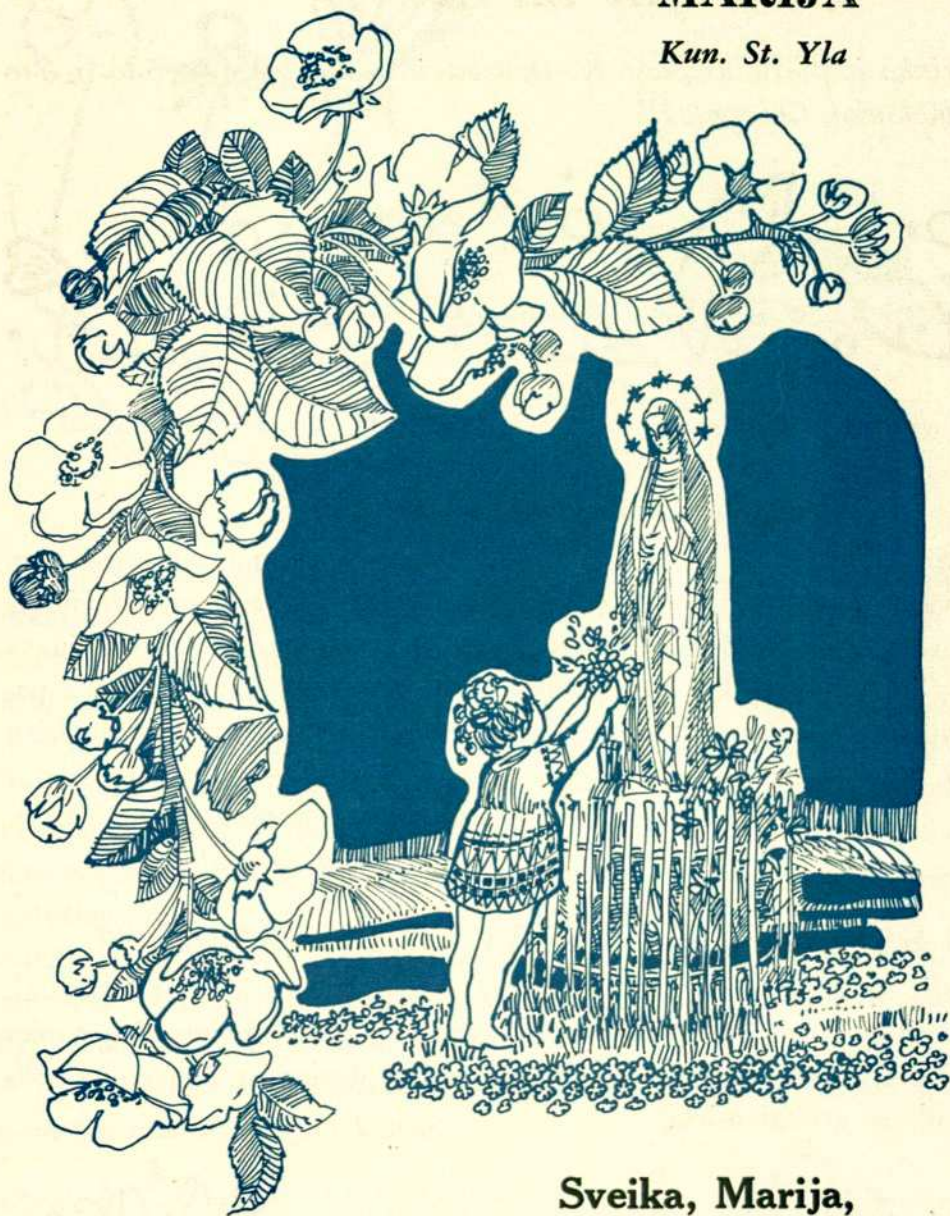
Yra kita labai graži šventovė, kuri vadinasi Guadalupe. Čia yra pastatytos kelios bažnyčios. Nuo vartų iki bažnyčios yra cementu išpiltas šventorius, kuriuo žmonės atgailaudami klupsti eina iki bažnyčios. Ši vieta yra stebuklinga. Kur dabar stovi bažnyčia, senovėje neturtingam indėnų berniukui vardu Juan Diego pasirodė Mergelė Marija. Ji prašė berniuko, kad jis nueitų pas vyskupą ir paprašytų, kad vyskupas šioj vietoj pastatytų bažnyčią. Ji taip pat pasakė berniukui, kad jis nuneštų vyskupui rožių žiedų nuo šalia augančio rožių krūmo. Nors niekur aplinkui nebuvo rožių krūmo, čia pat išdygo ir pražydo gražus rožių krūmas. Berniukas, priskynęs puokštę rožių, apsiautė ją savo apsiaustu ir nunešė vyskupui. Kai atidengė apsiaustą paduoti gėles, apsiauste buvo Mergelės Marijos paveikslas. Vyskupas tuoj pat dėjo pastangas pastatyti bažnyčią. Berniuko apsiaustą dar ir dabar galima matyti šioje bažnyčioje. Paskutiniu metu ši bažnyčia pradėjo grimsti į žemę ir dabar šalia jos jau yra pastatyta nauja ir moderni bažnyčia.

(Sekančiame numeryje baigsim šią kelionę Meksikoje.)

Atsakymas: Orkestrą veda dirigentas. Taip pat gali būti ir dirigentė, moteris.

MARIJA

Kun. St. Yla

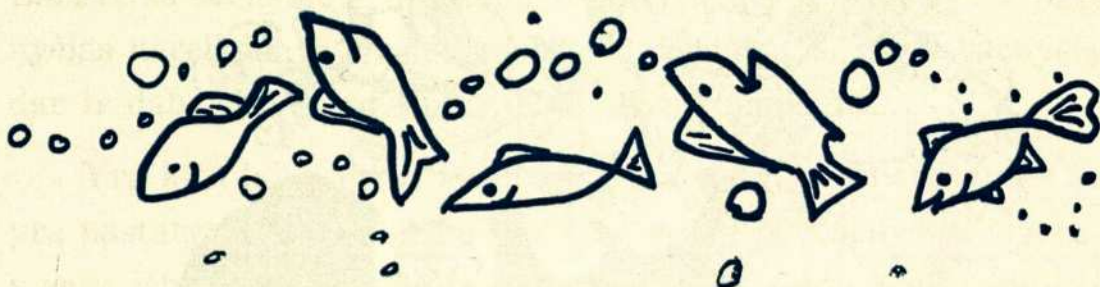

Sveika, Marija,
Pilna malonės!
Su tavim Dievas
Ir geri žmonės.

Esi pagirta —
Šventa Mergelė.
Prieš tavo Jėzų
Puolam ant kelių.

AR ŽINAI?

Žinias surinko ir piešinius piešė K. Donelaičio mokyklos 4-to, 5-to ir 6-to skyriaus mokiniai, Chicago, Ill.

AR ŽUVYS GALI NUSKĘSTI?

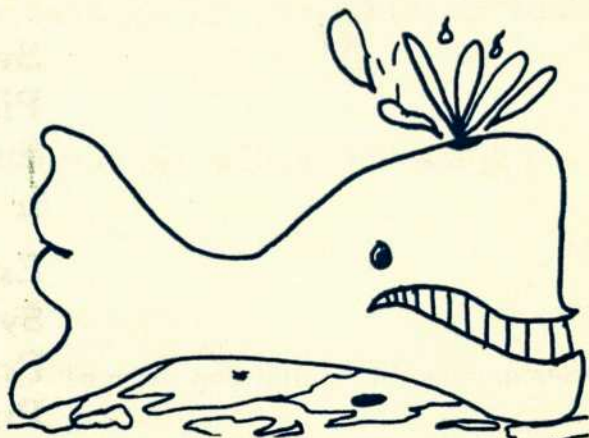
Kartais žuvis gali nuskęsti. Žuvis kvėpuoja deguonimi taip, kaip žmonės ir kiti gyviai. Žuvis deguonį gauna tiesiai iš vandens. Deguonis patenka į vandenį iš vandeninių žolių. Jeigu deguonis išnaudotas, tai žuvis užtrokšta. Tai gali atsitikti, kai žmonės teršia vandenį. Tai galite jūs pastebėti savo akvariumuose, kada nešvariame vandenyje (kuriame jau nėra deguonio) žuvis užtrokšta ir paskęsta.

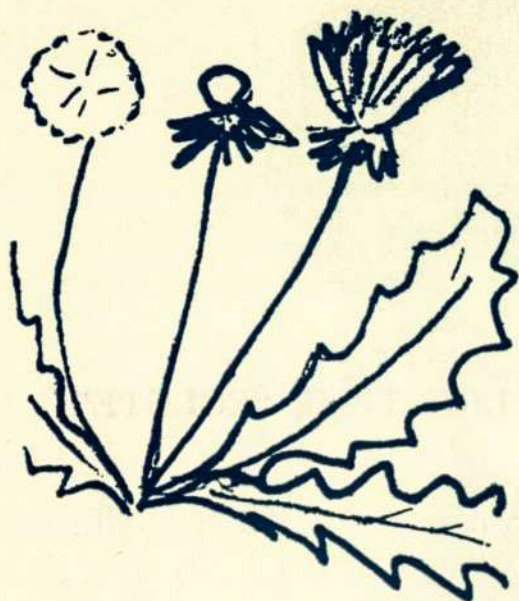
*Paruošė Judita Sasnauskaitė,
pieš. L. Didžbalytės, abi 6 sk.*

AR BANGINIAI GALI GYVENTI BE VANDENS?

Negali. Jų oda turi būti visada šlapia, nes ji išdžius ir atsiras plyšiai. Be to, banginių svoris yra toks didelis, kad be vandens jiems būtų sunku tą svorį išlaikyti ir spaudimas į jų plaučius ir vidinius organus būtų toks didelis, kad jie greitai mirtų.

raš. ir pieš. A. Tamulaičio, 5 sk.

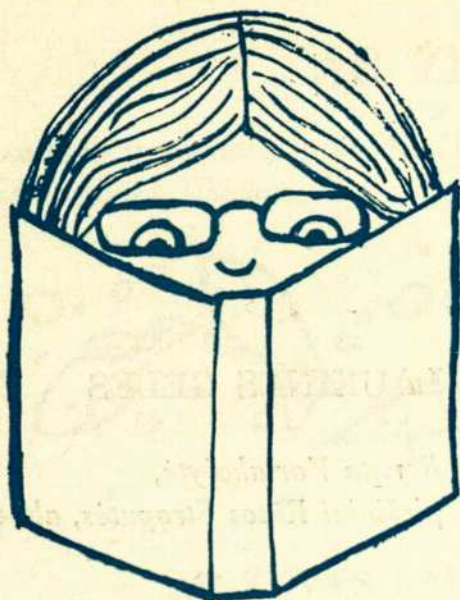
LAUKINĖS GĖLĖS

*Renata Variakojytė,
piešiniai Rūtos Stroputės, abi 6 sk.*

Yra daug įdomių ir labai gražių laukinių gėlių. Daug įvairiaspalvių gėlių auga Lietuvos laukuose ir miškuose: žibutės, pakalnutės, purienos, geltonosios ir baltosios ramunės, laukinės rožės, rugiagėlės ir daug, daug kitų. Žibutės pražysta anksti pavasarį. Jos auga daugiausia miške ir yra melsvai violetinės spalvos. Pakalnutės taip pat žydi pavasarį. Jų maži žiedeliai yra balti, varpelio formos ir labai kvapūs. Purienos auga šlapiose vietose prie upelių, balų. Žiedai yra geltonos spalvos. Ramunės auga laukuose, pievose. Ramunės yra baltos arba geltonos. Mažųjų ramunėlių žiedų galvelės buvo vartojamos vaistams. Laukinės rožės yra ružavos spalvos ir auga prie lazdynų ir krūmų. Pienės auga pievose ir laukuose. Jos yra geltonos spalvos. Rugiagėlės auga rugių laukuose ir yra melsvos spalvos. Jos žydi dažniausiai birželio mėnesį.

Aš labai norėčiau pamatyti ir pakvėpinti visas gražias gėles, žydinčias Lietuvos laukuose ir miškuose.

EGLUTĖ IR "EGLUTĖ"

Ar žinai, kas yra eglutė? Eglutė yra toks medis, kuris auga miške. Jis visada žaliuoja — žiemą ir vasarą. Vietoj lapų eglutė turi spyglius. Eglutę mes puošiame per Kalėdas.

"Eglutė" yra taip pat vaikų laikraščio vardas.

1976 m. lapkričio mėn. "Eglutėje" man patiko Jono Baškio pasaka. Jis rašo, kad Vermonte yra lietuvių vasaros stovykla, Neringa. Vasarą čia vaikai stovyklauja. Tada miško žvėreliai išlaksto kitur. Rudenį jie sugrįžta į Neringą ir vėl linksmiai gyvena.

Aš esu stovyklavusi Rako stovykloje. Ten žvėrelių beveik nemačiau. Turbūt, jie buvo taip pat išlakstę, bijodami vaikų.

"Eglutėje" yra daug įdomių pasakų, eilėraščių, paveiksliukų.

Dana Didžbalytė, 4 sk.

Aš skaičiau 1976 m. gruodžio mėn. "Eglutę". Geriausiai man patiko pasaka "Čia ir ten". Tai buvo apie vieną berniuką — Kaziuką, kuris laukė ir laukė Kalėdų senio prie lango, bet šis vis neatėjo. Mama jam papasakojo, kad Lietuvoje lietuviai negali švęsti Kalėdas, nes rusai jiems draudžia. Jie negali puošti, negauna dovanų ir negali valgyti eglutės Kūčių. Žmonės turi tą dieną dirbti, vaikai turi eiti į mokyklą ir gauna dar daugiau pamokų. Vėliau Kaziukas užmigo ir sapnavo du savo pusbrolius, kurie gyvena Lietuvoje. Pusbrolių vardai buvo Petras ir Algis. Kai tėtė prižadino Kaziuką, jis sakė, kad savo dovanas norėtų atiduoti Petriukui ir Algiui.

Ne visi eilėraščiai ir pasakos "Eglutėje" man taip labai patiko, bet laikraštėlis yra labai įdomus. Visi vaikai jį turėtų skaityti. "Eglutė" išeina kartą per mėnesį.

Ilona Vaičiulytė, 4 sk.